

MI A LEGNAGYOBB BAJ A HOMOSZEXUALITÁSSAL?

SZABADOS ÁDÁM

John Piper segített nekem megérteni, hogy mi a legnagyobb baj a homoszexualitással. Mielőtt azonban leírom, hogy szerintem mi az, hadd mondjam el: nem tartom nagyobb bűnnek, mint a házasságtörést, és nem gondolom, hogy egy heteroszexuális kapcsolatban vétkező embernek kisebb kegyelemre lenne szüksége, mint egy homoszexuális kapcsolattal vétkező bűnösnek. Azt is hadd szögezzem le, hogy természetesen különbség van homoszexuális *vágy* és homoszexuális *gyakorlat* között, ahogy más esetekben is különbség van szexuális vágy és szexuális aktus között, még ha Jézus szerint az előbbi is a csírája az utóbbinak. Szentebb hívő az, aki becsületesen harcol homoszexuális vágyai ellen, mint a pornográf oldalakon csüngő keresztény, aki már nem küzd heteroszexuális szenvedélye ellen. A saját neme iránt vonzódó, de megtört szívű és önmegtartóztatásban élő kereszténynek Krisztus azt fogja egy nap mondani: „Jól van, jó és hű szolgám, menj be a te Atyád örömébe!” A vágyai kielégítésének élő ember – irányuljanak ezek a vágyak a saját neme, vagy a másik nem felé – viszont lehet, hogy azt hallja majd Jézustól: „Nem ismerlek téged!”

Van azonban valami a homoszexualitásban, ami megkülönbözteti – nem súlyában, hanem jellegében – a heteroszexuális bűnöktől. Nem csupán arra gondolok, hogy a homoszexualitás természetellenes, bár éppen természetellenessége mutat rá arra a mélyebb problémára, amire Piper egy [igehirdetése](#) hívta fel a figyelmemet. Arra gondolok, hogy a homoszexualitás ugyanúgy tükre – mintegy ikonja – egy lelki igazságnak, ahogy a heteroszexuális házassági szövetség. A homoszexualitás esetében meghökkentő csere történik: a természetes vonzalmat természetellenes vonzalom váltja fel. Ez a csere azonban egy másik cserét leplez le, azt a cserét, mely minden ember alapproblémája, függetlenül szexuális vonzalmi irányától. Pál apostol beszél erről a kétféle cseréről a Római levél első részében. Nézzünk meg egy kicsit hosszabb bekezdést ebből a fejezetből, követve az apostol logikáját, hogy megérthessük a két csere közti összefüggést.

„Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen, azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot. Mert ami megismerhető az Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra. Ami ugyanis nem látható belőle: az ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható. Ennélfogva nincs mentségük, hiszen megismerték Istent, *mégsem dicsőítették vagy áldották Istenként*, hanem hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és értetlen szívük elsötétedett. Akik azt állították magukról, hogy bölcsek, azok bolonddá lettek, és *a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték* emberek és madarak, négy lábúak és csúszómászók képével. Ezért kiszolgáltatta őket az Isten szívük vágyai által a tisztátalanságnak, hogy meggyalázzák egymás testét. Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok *a teremtményt imádták és*

szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen. Ezért Isten gyalázatos szenvedélyeknek szolgáltatta ki őket. Mint ahogy asszonyaik felcserélték a természetes érintkezést a természetellenessé, ugyanúgy a férfiak is elhagyták a női nemmel való természetes érintkezést, és egymás iránt gerjedtek fel kívánságukban; férfiak férfiakkal fajtalankodtak, de el is veszik tévelygésük méltó jutalmát önmagukban. És mivel nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, Isten kiszolgáltatta őket az erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodásnak, hogy azt tegyék, ami nem illik.” (Róma 1,18-28)

Az emberiség alapproblémája Pál szerint az, hogy nem imádják Istent, és az ő dicsőségét felcserélik hiábavaló dolgok imádatára. Ennek következtében Isten kiszolgáltatta az embereket a homoszexuális vágyaknak. Nem arról van szó, hogy csak a saját nemükhöz vonzódó emberek cserélték fel Isten imádatát hiábavaló dolgokra. Arról van szó, hogy az emberi társadalmakban felbukkanó homoszexualitás végső soron annak a jele és következménye, hogy az emberek nem imádják Istent és nem méltatják dicsőségét a szívükben. Ez utóbbi pedig olyanokra is igaz, mint én, és velem együtt az emberek nagy többsége, akik soha nem éreztünk szexuális vonzalmat a saját nemünk tagjai iránt.

De vajon mi lehet a kapcsolat az imádat és a homoszexualitás között? Miért pont a természetellenes homoerotikus vágyaknak szolgáltatta ki Isten az embereket, miért ezt említi Pál, és nem mondjuk a megtévelyodést, a kapzsiságot vagy ad abszurdum a hógolyózás szenvedélyét?

A megértéshez a kulcsot a heteroszexuális házassági szövetség mélyebb értelmé adja. A Szentírás gyakran hasonlítja Isten és megváltott népe kapcsolatát a házassági szövetséghez. Legnyilvánvalóbb módon éppen Pál mondja ki, hogy a házasság misztérium: Krisztus és az egyház kapcsolatának a képe (Efézus 5,22-32). A feleség férje iránti engedelmissége az egyház Krisztus iránti hódolatát jelképezi, ahogy a férjnek a feleség iránti szeretete pedig Krisztus egyháza iránti szeretetére nyit ablakot. Van valami a heteroszexuális házasság intézményében, ami mélységében tárja fel előttünk Isten örök tervét, hogy az ember vele egyesüljön szeretetben és imádatban. A férfi és a nő közötti eltagadhatatlan különbözőség, a kezdeményezés és a befogadás, a vezetés és a vezettetés, a felelős szeretet és a tiszteletteljes engedelmisség, a behatolás és a magába fogadás, a férfi nemi szerv és a női nemi szerv egymáshoz illeszkedése, az átkarolás és az önátadás finom mozdulatai, és mindezek felbonthatatlan szövetségben való befedezettsége mind-mind együttesen a Teremtő és képmása, a Vőlegény és a Menyasszony (Jelenések 19,1-10) közötti extázis ikonjai.

A homoszexualitás szintén ikon, de annak a bizonyos első cserének a lehangoló képe. Amikor az első emberpár saját autonómiájára cserélte Isten imádatát (1 Mózes 3), önmaga ünneplését és szolgálatát választotta a halhatatlan Isten dicsőségének öröme helyett. „Olyanok lesztek, mint az Isten, ti döntitek el, hogy mi a jó és mi a rossz” – mondta a kígyó. És így is lett. Csak nem bölcs döntések, hanem erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodás született ebből, melynek tetőpontja (vagy inkább mélypontja), mintegy szemléltető eszköze lett az, amikor egy férfi a saját nemét érzi vonzónak, és egy nő a másik

nő felé fordul vágyakozással. Ebben a vágyakozásban, mint ikonban, és az ezzel való társadalmi egyetértésben (Róma 1,32) eltűnik az Isten és ember közötti másság és a Teremtő felé megnyilvánuló imádat, melyet a teremtés óta a házasság metaforája rajzolt elénk, és megszületik az ember nárcisztikus, önmagát imádó, önmagát szolgáló, autonóm létét szimbolizáló homoszexualitás.

Még egyszer hadd ismételjem meg: a homoszexualitás nem nagyobb bűn, mint a házasságtörés vagy a heteroszexuális tisztátalanság más formái. De rámutat arra a sokkal alapvetőbb problémára, ami Krisztus kegyelmének megtapasztalása előtt legalább annyira az én problémám is, mint a saját nemükhöz vonzódó embereké. Ha elfogadható, alternatív életmódnak tekintjük a homoszexualitást, az Istentől való elszakadtságunkra mondunk igent. Meggyőződésem, hogy Jézus tanítványaiként ezt már soha többé nem tehetjük.